

Det var inte jag!

...en kortnovell av Johan Ridderstolpe - © 2014

Han satt där ute i sanden och slickade sig förnöjt om munnen. Äggen han ätit hade varit lika goda som vanligt men problemet var som så många gånger tidigare att de inte var hans ägg. Han förstod att han stod i skuld, en skuld som bara blev större och större för varje gång det här upprepade sig.

Kamraterna kallade honom "Strulle" och han tänkte att det nog berodde på att han strulade till saker och ting på ett helt onödigt och komplicerat sätt. Ta det här med äggen till exempel. Hade det inte varit mycket enklare att bara se till att fixa egna ägg om man var så förtjust i ägg att man var tvungen att stjäla dem?

Nej, tänkte han, det skulle kosta på alldeles för mycket att ordna fram egna ägg när han så enkelt fick dessa serverade som nu.

Strulles vänner hade frågat honom varför han fortsatte att envisas med att stjäla och hans kutryggiga kamrat Ture var särskilt irriterad. Det berodde på att Ture visste att Strulle också stulit ägg av honom vid ett tillfälle. Strulle hade aldrig erkänt några stölder utan varje gång frågan kommit upp bara sagt "det var inte jag" och sedan stuckit huvudet i sanden och väntat på bättre tider.

Kamraterna träffades nu utan Strulle för att prata igenom vad de skulle göra för att få Strulle på bättre tankar. De hade många idéer men inte någon som kändes så pass bra att de trodde de skulle kunna lyckas.

Tures allra bästa kompis "Lången" som var av samma sort och skrot och korn som Ture tyckte att man skulle tvinga Strulle att ordna fram nya ägg eftersom det ofta handlade om äggjuveri.

Efter många sena nätter kom kamraterna till slut fram till att de skulle gillra en fälla för att en gång för alla ge Strulle en läxa han sent skulle glömma. De kom överens om hur det hela skulle gå till och nästa natt skulle de skrida till verket.

Strulle kände inte till kamraternas planer utan satt som vanlig vakt om natten. Ibland var vakttjänsten rena semestern och ibland var det mycket att göra då skumma typer dök upp i skydd av nattens mörker. Hans uppgift var då att skrämma bort inkräktarna eller att kalla på förstärkning.

Den här natten hade han som vanligt börjat sin tjänstgöring just när natten sänkt sig över havet och mörkret sedan snabbt lagt sig in över land. Strulle visste att mörkret var ett utmärkt skydd för allehanda skumma individer vars tjuvaktighet var något helt annat än hans egna oskyldiga ägglängtan.

Nu såg han någon komma krypande över stranden och hans puls ökade i takt med att den krypande individen kom närmare och närmare. Nu kunde han höra det skrapande ljudet och den tunga andhämtningen som han visste tillhörde inkräktaren. Nu såg han att det var fler än en som närmade sig och han kände sig plötsligt väldigt orolig, han kände inte igen situationen.

Innan han hunnit bestämma sig för om han skulle springa eller gömma sig hörde han plötsligt andra ljud också, det lät som röster, viskande röster på ett språk han inte förstod.

Strulle insåg att något riktigt otäckt var på väg att hända. Springa, men vart tänkte Strulle. Jag är ju omringad av fiender, återstår bara att gömma sig. Kvickt som sjutton försvann han ner i sitt vanliga gömsle och med ens blev det helt tyst. Han kände hur lugnet återvände och pulsen gick ner.

Strulles kamrater satt dock fortfarande kvar och diskuterade hur de skulle komma åt Strulles småtjuveri, de hade insett att Strulle förmodligen aldrig skulle erkänna att han trots allt bara var en simpel tjuv. Deras optimism hade nu förbytts mot en uppgivenhet och alla goda planer kändes krystade och ogenomförbara. Inget skulle förmodligen kunna förändra Strulles förnekelse av skuld.

Plötsligt hördes ett skott. Tiden stod plötsligt stilla och kamraterna tittade skräckslaget på varandra. Sedan rusade de gemensamt fram mot platsen där Strulle vaktade. I det skumma kvällsljuset kunde vännerna se hur några tjuvjägare just rullade runt Strulles döda kropp och drog upp hans huvud ur sanden. Alla vännerna förstod att den strutsen aldrig mer skulle stjäla några sköldpaddsägg.